

Sygnatura akt XI C 874/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Anna Małecka

Protokolant:Agnieszka Łuciów

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa K. W.

przeciwko (...) S.A. V. (...)

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. V. (...) na rzecz powoda K. W. kwotę 36.000,00 zł (trzydzieści sześć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 26.06.2009 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu) kwotę 1.800,00 zł tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony.

Sygn. akt XI C 874/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 stycznia 2012 r. (data stempla pocztowego) powód K. W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej – InterRisk Towarzystwo (...) (której oznaczenie sprecyzowane zostało pismem powoda z dnia 02 kwietnia 2012 r. – data prezentaty Sądu – na (...) S.A V. (...) z siedzibą w W.) na rzecz powoda kwoty 36 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty oraz wniósł o zwolnienie od kosztów sądowych.

W uzasadnieniu powód K. W. wskazał, że w dniu 08 września 2008 r. zawarł ze stroną pozwaną umowę ubezpieczenia pojazdu osobowego marki V. (...) w zakresie AC, a polisa opiewała na kwotę 36 000 zł. Jak podał powód przed zawarciem umowy dostarczył ubezpieczycielowi umowę kupna samochodu, jeden kluczyk służący do otwierania i uruchamiania pojazdu, dowód rejestracyjny oraz kartę pojazdu, a ponadto przy zawieraniu umowy ubezpieczenia ubezpieczyciel przeprowadził oględziny pojazdu oraz sporządził dokumentację fotograficzną. Powód podniósł, że w związku z brakiem zastrzeżeń ubezpieczyciela zawarta została umowa ubezpieczenia pojazdu marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...). Następnie powód K. W. podał, że dnia 27 października 2008 r. wraz z konkubiną pojechali przedmiotowym pojazdem do P. skąd wylatywali na urlop do Egiptu. Samochód zaparkował przy ul. (...), a na lotnisko udali się taksówką. Wskazał następnie, że po powrocie, dnia 11 listopada 2008 r., pojazdu nie było w tym miejscu, w którym go pozostawił, w związku z czym pojechali taksówką na komisariat policji w celu złożenia zawiadomienia o kradzieży. Jak podkreślił powód szkodę zgłosił ubezpieczycielowi po powrocie do W. dnia 12 listopada 2008 r., załączając oryginały dokumentów i jeden kluczyk służący do otwierania oraz zabezpieczania pojazdu. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że z końcem stycznia 2009 r. otrzymał pismo od ubezpieczyciela odmawiające wypłaty odszkodowania, w którym powołano się na opinię eksperta badań identyfikacyjnych pojazdów A. M.. Podkreślił, że ekspertyza opatrzona została datą 25 listopada 2007 r., natomiast powód zakupił pojazd 10 miesięcy później i w ocenie powoda przedmiotowa opinia nie dotyczyła przedłożonego przez niego kluczyka. Powód podał również, że po

odwołaniu się od decyzji z dnia 23 stycznia 2008 r. otrzymał odpowiedź datowaną na dzień 13 marca 2008 r. czyli 1,5 roku przed kradzieżą samochodu. Podał, że przedmiotowy pojazd był wyposażony w autoalarm, ale nie jest w stanie wskazać, czy był to alarm fabryczny czy zainstalowany dopiero przez poprzedniego właściciela pojazdu. Podkreślił, że mimo wezwania strony pozwanej pismem z dnia 17 czerwca 2009 r. do zapłaty kwoty 36 000 zł, nie została ona zapłacona w określonym terminie 7 dni, w związku z czym żądanie odsetek od tej kwoty jest uzasadnione.

Postanowieniem z dnia 26 września 2012 r. tut. Sąd zwolnił powoda K. W. od kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na pozew z dnia 12 listopada 2012 r. (data stempla pocztowego) strona pozwana (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. wskazała, że zawarte w powie żądanie powoda jest całkowicie niezasadne i zasługuje na uwzględnienie. Podniosła następnie, że strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania gdyż w toku likwidacji szkody ujawniły się okoliczności uzasadniające odmowę wypłaty odszkodowania tj. okazało się, że przedłożony komplet kluczy nie stanowi części z pojazdem, a ponadto kluczem tym nie można uruchomić silnika pojazdu powoda. Jako podstawę decyzja odmownej strona powodowa podała brak zadeklarowanych zabezpieczeń pojazdu oraz przedłożenie niesprawnych klucze, za pomocą których powód nie byłby w stanie uruchomić przedmiotowego pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 14 września 2008 r. powód K. W. zawarł z W. W. umowę sprzedaży, którego przedmiotem był samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), rok produkcji 2006, nr nadwozia VIN (...), numer dowodu rejestracyjnego DR/ (...), numer kary pojazdu (...). Był to pojazd kombi model 4. Strony ustaliły cenę na kwotę 32.000 zł, jednakże w umowie wpisano kwotę 26.500 zł. Przedmiotowy pojazd został zakupiony w stanie dobrym przed giełdą przy ul. (...) i był wyposażony w immobilizer. Przy zawieraniu umowy sprzedaży powód otrzymał od sprzedawcy, którego uprzednio nie znał, dowód rejestracyjny, kartę pojazdu i jeden kluczyk. Fakt przekazania wyłącznie jednego egzemplarza nie zdziwił powoda albowiem nie był to pierwszy pojazd nabywany przez niego na rynku wtórnym, a zdarzało mu się już wcześniej nabywać pojazd z wyłącznie jednym zestawem kluczy. W toku użytkowania powód nie pożyczał przedmiotowego pojazdu i korzystał z niego wraz z ówczesną partnerką. Pojazd, sprowadzony z zagranicy jako bezwypadkowy, nie sprawiał żadnych problemów przy eksploatacji, ani nie wymagał napraw. Powód nigdy nie robił duplikatu kluczyka.

/dowód: 1. umowa z dnia 14 września 2008 r. – w aktach szkody;

2. oświadczenie powoda z dnia 18 listopada 2008 r. – w aktach szkody;

3. przesłuchanie powoda K. W. – k. 140-143/.

W dniu 24 września 2008 r. powód K. W. – właściciel samochodu marki G. o numerze rejestracyjnym (...) zawarł ze stroną pozwaną (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia autocasco (AC) dotyczącą powyższego pojazdu na okres od dnia 26 września 2008 r. do dnia 26 września 2009 r., potwierdzoną polisą nr (...) - (...). W tym samym dniu dokonano oględzin pojazdu i sporządzono dokumentację fotograficzną w postaci 6 zdjęć. Suma ubezpieczenia określona została na podstawie wyceny zakładu ubezpieczeń. We wniosku powód wskazał, że posiada jeden klucz do zamku i stacyjki. Wnioski, na podstawie których zawierane są umowy ubezpieczenia, weryfikuje się dopiero przy zgłoszeniu szkody.

/dowód: 1. polisa nr (...) - (...) – w aktach szkody;

2. wniosek o ubezpieczenie pojazdu z dnia 24 września 2008 r. – w aktach szkody;

3. kserokopia dowodu rejestracyjnego – w aktach szkody;

4. dokumentacja fotograficzna – w aktach szkody;

5. zeznania świadka J. K. (1) – k. 137-137v.;

6. przesłuchanie powoda K. W. – k. 140-143/.

Integralną częścią umowy ubezpieczenia auto-casco były Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco (OWU AC), zatwierdzone uchwałą nr 43/2008 Zarządu (...) S.A V. (...) z dnia 14 października 2008 r. Umowę ubezpieczenia zawiera się na podstawie pisemnego wniosku Ubezpieczającego po uprzednim dokonaniu przez Ubezpieczyciela identyfikacji pojazdu, natomiast jeżeli wniosek nie zawiera wszystkich danych określonych w ust. 2 lub 3 albo został sporządzony wadliwie lub niezgodnie z warunkami ubezpieczenia, Ubezpieczający zobowiązany jest na wezwanie Ubezpieczyciela odpowiednio go uzupełnia, względnie sporządzić nowy wniosek, w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma Ubezpieczyciela w tej sprawie. Nietrzymanie powyższego terminu powoduje, że umowa ubezpieczenia nie zostaje zawarta (§ 10 ust. 1 i 4 OWU AC). Ponadto przy zawieraniu i wykonywaniu umowy ubezpieczenia Ubezpieczyciel jest zobowiązany zachowania należytej staranności (§ 15 ust. 1 OWU AC). Natomiast ubezpieczający przed zawarciem umowy ubezpieczenia obowiązany jest podać do wiadomości Ubezpieczyciela wszystkie znane sobie okoliczności, o które Ubezpieczyciel zapytywał w formularzu wniosku albo przed zawarciem umowy w innych pismach, a także do pisemnego zgłaszania Ubezpieczycielowi wszelkich zmian powyższych okoliczności. Brak realizacji powyższych obowiązków powoduje, że Ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności za skutki tych okoliczności (§ 16 ust. 1-3 OWU AC).

Zgodnie z § 4 ust. 4 OWU AC zakres ochrony ubezpieczeniowej obejmuje szkody powstałe w okresie odpowiedzialności ubezpieczyciela polegające na kradzieży pojazdu, jego części lub wyposażenia, uszkodzenia pojazdu w następstwie jego kradzieży lub zabrania w celu krótkotrwałego użycia z zastrzeżeniem określonym w § 8 ust. 1 pkt 17 OWU AC tj. między innymi, gdy powstałe wskutek kradzieży pojazdu lub zaboru w celu krótkotrwałego użycia w przypadku gdy po opuszczeniu pojazdu nie zabezpieczono pojazdu w sposób przewidziany w jego konstrukcji i nie uruchomiono wszystkich urządzeń przeciwkradzieżowych, stanowiących wymóg do zawarcia umowy ubezpieczenia. Również za szkody powstałe w innych okolicznościach niż podanych w zgłoszeniu szkody ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności (§ 8 ust. 1 pkt 6 OWU AC). Definicję kradzieży, stanowiącą szkodę całkowitą w rozumieniu § 2 ust. 15 OWU AC, rozumianej jako zabranie całego pojazdu lub jego części w celu przywłaszczenia przez osobę nie uprawnioną do korzystania lub rozporządzania tym pojazdem, w sposób wyczerpujący znamiona czynu wymienionego w kodeksie karnym jako: kradzież, kradzież z włamaniem, rozbój i wymuszenie rozbójnicze zawiera § 2 ust. 4 OWU AC. Natomiast do kategorii urządzeń przeciwkradzieżowych zgodnie z § 2 ust. 22 OWU AC zalicza się zamontowane w pojeździe, w sposób trwały sprawne urządzenia - system - służące do zabezpieczenia pojazdu przed kradzieżą posiadające ocenę skuteczności (certyfikat) – system auto-alarmowy, blokadę elektroniczną (immobiliser), system auto-alarmowania i lokalizacji pojazdów (satelitarny lub radiowy) oraz blokadę mechaniczną dźwigni zmiany biegów.

Stosownie do § 21 ust 1 OWU AC w razie kradzieży (zaginięcia) pojazdu, Ubezpieczyciel ustala odszkodowanie w kwocie odpowiadającej wartości pojazdu na dzień szkody, zaś wypłatę odszkodowania za kradzież pojazdu ubezpieczyciel uzależnia załączenia do zawiadomienia o szkodzie dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu, wszystkich kluczy, kart kodowych, sterowników przeznaczonych do zamykania i uruchamiania pojazdu, wszystkich urządzeń przeznaczonych do uruchamiania zabezpieczeń przeciwkradzieżowych – wymaganych przy zawieraniu umowy ubezpieczenia, przeniesienia prawa własności pojazdu na Ubezpieczyciela oraz przekazania Ubezpieczycielowi decyzji o wyrejestrowaniu pojazdu (§ 26 ust. 1 pkt. 1-3 OWU AC).

/dowód: Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco – k. 102-105 v./.

W dniu 27 września 2008 r. powód K. W. wraz ze swoją ówczesną partnerką pojechał przedmiotowym pojazdem do P., skąd mieli wylecieć wspólnie do Egiptu na wczasy. Powód K. W. zaparkował pojazd między innymi samochodami przed blokiem przy ul. (...) w P., skąd udali się taksówką na lotnisko. Po przylocie z powrotem do P. dnia 11 listopada 2008 r., ok. godziny 18.00 powód zauważył, że pojazdu nie było w miejscu, w którym je zostawił, w związku z czym

udał się taksówką na komisariat policji w celu złożenia zawiadomienia o kradzieży. Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2008 r., zatwierdzonym przez asesora Prokuratury Rejonowej G. w P. w dniu 31 grudnia 2008 r., dochodzenie w niniejszej sprawie zostało umorzone wobec nie wykrycia sprawcy (sygn. sprawy (...)).

/dowód: 1. przesłuchanie powoda K. W. – k. 140-143;

2. postanowienie z dnia 30.12.2008 r., zatwierdzone dnia 31.12.2008 r., (sygn. sprawy (...)) – w aktach szkody/.

Szkoda całkowita w postaci kradzieży pojazdu została zgłoszona przez powoda K. W. do (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. w dniu 12 listopada 2008 r. Wraz ze zgłoszeniem szkody powód przedłożył dowód rejestracyjny pojazdu (seria (...)), kartę pojazdu (seria KP (...)), oryginał polisy AC, umowę kupna sprzedaży, potwierdzenie raty wpłaty oraz klucz (1 egzemplarz). Przedmiotową szkodę likwidował A. C..

/dowód: 1. zawiadomienie o szkodzie z ubezpieczenia AC – w aktach szkody;

2. pismo potwierdzające przyjęcie od poszkodowanego dokumentów i przedmiotów – w aktach szkody;

3. zeznania świadka A. C. – k. 138-139/.

Decyzją Prezydenta W. z dnia 15 stycznia 2009 r. wyrejestrowano pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze nadwozia (...).

/dowód: 1. decyzja Prezydenta W. nr (...). (...) (...) z dnia 15

stycznia 2009 r. – w aktach szkody/.

Ubezpieczyciel wykonał operat szkody komunikacyjnej wyceniając przedmiotową szkodę na 34.000 zł, jednakże odmówił przyznania odszkodowania ze względu na brak deklarowanych zabezpieczeń i niesprawne klucze. Swoje stanowisko ubezpieczyciel oparł o opinię eksperta badań identyfikacyjnych pojazdów – A. M., w której stwierdził on, że przedłożony przez powoda klucz nie stanowi części z przedmiotowym pojazdem i nie można za jego pomocą uruchomić silnika (dwie różne części klucza). Ubezpieczyciel wskazał, że zgodnie z § 8 ust. 1 pkt 6 OWU za szkody powstałe w innych okolicznościach niż podanych w zgłoszeniu szkody ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności. Decyzja odmowna z dnia 23 stycznia 2009 r. została odebrana osobiście przez powoda.

/dowód: 1. operat szkody komunikacyjnej – w aktach szkody;

2. decyzja odmowna z dnia 23 stycznia 2009 r. – w aktach szkody;

3. pismo (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. z dnia 23 stycznia 2009 r. kierowane do pozwanego – w aktach szkody – w aktach szkody;

4. ekspertyza badania klucza pojazdu – w aktach szkody/.

Powód złożył dnia 6 marca 2009 r. odwołanie od decyzji o odmowie przyznania odszkodowania. W uzasadnieniu stwierdził, że przy korzystaniu z pojazdu używał wyłącznie przekazanego do ekspertyzy kluczyka i za jego pomocą uruchamiał silnik pojazdu. Zdaniem powoda okoliczności powstania szkody tj. kradzież nie budzą wątpliwości.

Pismem z dnia 13 marca 2009 r. strona pozwana wskazała, że po przeprowadzeniu wnikliwej analizy przebiegu postępowania likwidacyjnego nie znalazła podstaw do zmiany stanowiska zajętego w decyzji z dnia 23 stycznia 2009 r. albowiem ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności za szkody powstałe w innych okolicznościach niż podanych w zgłoszeniu szkody. Strona pozwana wskazała, że przedłożony przez powoda klucz nie stanowił kompletu fabrycznego przystosowanego do otwierania i uruchamiania przedmiotowego pojazdu, a także mimo twierdzeń powoda samochód nie był wyposażony w alarm fabryczny.

Pismem z dnia 6 kwietnia 2009 r. Krajowe Biuro (...) sp. z o.o., reprezentujące powoda, złożyło skargę na sposób likwidacji szkody przez stronę pozwaną. Jednakże ubezpieczyciel ponownie nie znalazł podstaw do wypłaty odszkodowania wynikającego z zawartej umowy ubezpieczenia.

/dowód: 1. odwołanie powoda z dnia 06 marca 2009 r. – k. 34-35;

2. pismo strony powodowej z dnia 13 marca 2009 r. – k. 15-16;

3. pismo Krajowego Biura (...) sp. z o.o. z dnia 07 maja 2009 r. – w aktach szkody;

4. pismo strony powodowej z dnia 13 marca 2009 r. – k. 36-37/.

Pismem z dnia 17 czerwca 2009 r. powód wezwał (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. do zapłaty kwoty 36 000 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia wymagalności do dnia zapłaty tytułem odszkodowania związanego z kradzieżą przedmiotowego pojazdu, wyznaczając 7 dniowy termin do zapłaty od daty wysłania.

/dowód: wezwanie do zapłaty – w aktach szkody/.

Dnia 5 maja 2014 r. powód K. W. dokonał cesji praw z polisy ubezpieczeniowej na rzecz strony pozwanej (...) S.A V. (...) z siedzibą w W..

/dowód: pismo powoda z dnia 05 maja 2014 r. – k. 215/.

Powód K. W. jest zawodu kelnerem. W dacie utraty pojazdu prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług budowlanych (B.T.H (...)). Nigdy nie prowadził działalności gospodarczej w przedmiocie handlu częściami samochodowymi, ani nie ma wykształcenia w zakresie mechaniki samochodowej.

/dowód: przesłuchanie powoda K. W. – k. 140-143/.

Posiadany przez powoda kluczyk, przedłożony do akt sprawy, nie jest kluczem oryginalnym i nie stanowi w całości klucza producenta. Obie jego części – zarówno transponder tj. część elektroniczna (w kluczyku to typ 48 charakterystyczny dla pojazdów marki V. do roku 1999), jak i grot tj. część mechaniczna są dorabiane. Pilot wyprodukowany został w 2002 r. W systemie właściwym dla daty produkcji samochodu tj. 2006 r. transponder powinien posiadać typ 48 (...) tzw. zamknięty. Ponadto grot kluczyka nosi ślady użytkowania i ślady wodzika kopiarki kluczowej. Sposób wytwarzania oryginalnego klucza zakłada najpierw wycinanie, a następnie niklowanie, natomiast w przedmiotowym kluczu czynności te zostały wykonane w odwrotnej kolejności. Prawidłowe wykonanie kopii kluczyka z kopii będzie umożliwiało otwieranie, zamykanie i uruchamianie pojazdu. Ponadto możliwe jest przeprogramowanie transpondera w wersji 48 open (charakterystycznego dla pojazdów produkowanych przed 1999 r.) na typ zamknięty (typ 48 (...) używany od 2006 r.) w specjalistycznym zakładzie. Po prawidłowo przeprowadzonych zmianach kluczyk będzie mógł otwierać i zamykać pojazd, a także go uruchamiać. W takim przypadku nie ma konieczności zmiany stacyjki pojazdu, która w takim przypadku może, choć nie musi pozostać oryginalna.

/dowód: 1. kluczyk do pojazdu – k. 185;

2. opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej – k. 180-184;

3. opinia uzupełniająca biegłego z zakresu techniki samochodowej – e-protokół rozprawy z dnia 08 maja 2014 r., czas nagrania: 00:03:06-00:13:41/.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo K. W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami jest fakt, zgodnie z którym (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. łączyła umowa ubezpieczenia AC w dacie zaistnienia zdarzenia objętego zakresem ubezpieczenia tj. kradzieży pojazdu powoda marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), a także okoliczność, że przedmiotowa szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi dnia 12 listopada 2008 r. Przedmiotem sporu pozostaje natomiast okoliczność, czy ubezpieczyciel mógł odmówić powodowi wypłaty odszkodowania z tytułu zawartej między stronami umowy ubezpieczenia, a jeśli tak, to z jakich przyczyn.

Stosownie do treści art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia majątkowego ubezpieczyciel zobowiązuje się spełnić świadczenie polegające na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, zaś ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku. Umowa ubezpieczenia autocasco, którą zawarły strony postępowania, stanowi umowę ubezpieczenia majątkowego.

Analiza integralnej części umowy ubezpieczenia tj. Ogólnych Warunków Ubezpieczenia Autocasco (OWU AC), zatwierdzonych uchwałą nr 43/2008 Zarządu (...) S.A V. (...) z dnia 14 października 2008 r., wskazuje, że zasadniczo zakres ochrony ubezpieczeniowej obejmuje szkody powstałe w okresie odpowiedzialności ubezpieczyciela polegające między innymi na kradzieży pojazdu (§ 4 ust. 4 OWU AC), z zastrzeżeniem § 8 ust. 1 pkt 17 OWU AC – ubezpieczyciel nie ponosi odpowiedzialności gdy po opuszczeniu pojazdu nie zabezpieczono pojazdu w sposób przewidziany w jego konstrukcji i nie uruchomiono wszystkich urządzeń przeciwkradzieżowych, stanowiących wymóg do zawarcia umowy ubezpieczenia (m. in. system auto-alarmowy, blokada elektroniczna (immobiliser) – § 2 ust. 22 OWU AC. Podkreślić należy, że strona pozwana, na której spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, nie udowodniła zaistnienia w przedmiotowej sprawie okoliczności powołanych w powyższej regulacji. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Oznacza to, że ten, kto powołuje się na przysługujące mu prawo, występując z żądaniem obowiązany jest udowodnić okoliczności faktyczne uzasadniające to żądania. Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17.12.1996 r., sygn. I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Konsekwencją zasady kontrydiktoryjności w procesie cywilnym jest również to, że strony jako wyłączni dysponenti toczącego się postępowania ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.

Jako podstawę odmowy wypłaty odszkodowania strona pozwana podała brak deklarowanych zabezpieczeń pojazdu oraz fakt przedłożenia niesprawnych kluczy oraz powstanie szkody w innych okolicznościach niż podane w zgłoszeniu, a także niedokonanie przez powoda cesji własności pojazdu na ubezpieczyciela.

W tym kontekście wskazać należy, że umowa ubezpieczenia zawarta została na podstawie pisemnego wniosku powoda o ubezpieczenie pojazdu, a na stronie pozwanej (ubezpieczycielu) spoczywał obowiązek identyfikacji pojazdu. Ponadto w przypadku, gdy wniosek nie zawierał wszystkich wymaganych danych, ubezpieczyciel miał obowiązek wezwać powoda do jego uzupełnienia (w terminie 14 dni od daty otrzymania pisma ubezpieczyciela w tej sprawie). Brak powyższej aktywności po stronie ubezpieczyciela pozwala w ocenie sądu przyjąć, że strona pozwana uznała wniosek powoda za kompletny i nie wymagający wprowadzenia jakichkolwiek uzupełnień czy zmian. Podkreślić również należy, że na ubezpieczycielu jako podmiocie profesjonalnie prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczenia spoczywa obowiązek zachowania należytej staranności zarówno przy zawieraniu, jaki i przy wykonywaniu umowy ubezpieczenia. W ocenie sądu brak jest podstaw do uznania, że ubezpieczający nie wykonał swoich obowiązków tj. przed zawarciem umowy ubezpieczenia nie podał do wiadomości ubezpieczyciela wszystkich

znanych sobie okoliczności, o które ubezpieczyciel zapytywał w formularzu wniosku. Wobec powyższego nie znajduje uzasadnienia stanowisko strony pozwanej, że nie ponosi ona odpowiedzialności za skutki tych okoliczności (§ 16 ust. 1-3 OWU). We wniosku o ubezpieczenie pojazdu powód wyraźnie wskazał, że pojazd posiadał autoalarm i immobilizer, nie określając jednak, czy alarm jest alarmem fabrycznym (oryginalnym) czy zainstalowanym przez poprzedniego właściciela samochodu. Zważyć należy, że w tym zakresie ubezpieczyciel nie domagał się sprecyzowania. Z ogółu postanowień OWU AC nie wynika obowiązek, zgodnie z którym przesłanką ponoszenie odpowiedzialności przez ubezpieczyciela jest posiadanie w pojeździe oryginalnych (fabrycznych) urządzeń przeciwkradzieżowych. Definicja zawarta w § 2 ust. 22 OWU AC nie zawiera postanowienia z tym zakresie, stanowiąc jedynie, że o urządzeniach tych można mówić jeśli są nimi zamontowane w pojeździe, w sposób trwały sprawne urządzenie - system - służące do zabezpieczenia pojazdu przed kradzież posiadające ocenę skuteczności (certyfikat) m. in. system auto-alarmowy, blokada elektroniczna (immobiliser). Nie ma zatem przeszkód do uznania, że przesłankę tą spełniały również zadeklarowane przez powoda urządzenia przeciwkradzieżowe w przedmiotowym pojeździe. W tym kontekście nie można pominąć istotnej w tym przedmiocie okoliczności, iż pojazd ten został zakupiony na rynku wtórnym, a powód – nieposiadający wykształcenia w zakresie mechaniki samochodowej nie musiał rozpoznać, czy funkcjonujący w pojeździe alarm był alarmem fabrycznym czy zamontowanym w późniejszym terminie, następnie, przez poprzedniego właściciela. Zatem z treści OWU AC nie wynika, by wyłącznie od oryginalnego (fabrycznego) charakteru urządzeń przeciwkradzieżowych uzależnione było przyznanie przez ubezpieczyciela odszkodowania.

W ocenie sądu także zarzut powstania szkody w innych okolicznościach niż podanych w zgłoszeniu oraz przedłożenie przez powoda wraz ze zgłoszeniem niesprawnych kluczy nie znajduje uzasadnienia w całości zebranego w sprawie materiału dowodowego. Jednakże w związku z tym, że ocena tych istotnych dla sprawy okoliczności tj. wyjaśnienia czy złożony przez powoda K. W. klucz przeznaczony był do zamykania i uruchamiania pojazdu V. (...) numerze win (...), czy posiadał sprawną elektronikę właściwą dla tego pojazdu, czy nosi ślady użytkowania i ślady wodzika kopiarki kluczowej, czy klucz stanowi całość klucza producenta oraz czy złożony jest z dwóch różnych kluczy, a także czy złożonym do akt kluczem można było zamknąć i uruchomić pojazd V. (...) należący do powoda, czy klucz ten mógł uruchomić wskazany pojazd po przeprowadzeniu prac z kluczykiem i elementami pojazdu wymagała wiadomości specjalnych, sąd przy ich badaniu skorzystał z dowodu z opinii biegłych (art. 278 § 1 k.p.c.). Uwzględniając zakres wymaganej wiedzy sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej.

Ocena dopuszczonej w niniejszej sprawie opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej dokonana została przez sąd przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. W ocenie sądu złożona opinia jest wyczerpująca, zrozumiała, rzetelna i logiczna. Sąd nie dostrzegł w niej jakichkolwiek braków, błędów czy wadliwości. Ze sporządzonej opinii jednoznacznie wynika stan faktyczny i materiał dowodowy, na jakim oparł się biegły. Formulowane następnie przez biegłego na ich podstawie wnioski są jasne i rzeczowe. Biegły przedstawił spójne oraz logiczne wnioski, odnoszące się do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Co najważniejsze jednak stwierdzenia zawarte w kompletnych opiniach są przekonujące oraz znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Podkreślić również należy, że strony nie wnosiły w toku postępowania żadnych zastrzeżeń do złożonej do akt opinii biegłych. Z powyższych przyczyn sąd ustalił na podstawie opinii oraz opinii uzupełniającej, że choć przedłożony do akt sprawy kluczyk do pojazdu nie jest kluczem oryginalnym tj. nie stanowi w całości klucza producenta, to jednak biegły potwierdził, że po odpowiedniej ingerencji warsztatu specjalizującego się w dorabianiu kluczy samochodowych, możliwe jest za jego pomocą otwieranie, zamykanie oraz uruchamianie pojazdu powoda. Jak wskazał biegły hipotetycznie można w taki sposób przeprogramować w specjalistycznym zakładzie część elektroniczną kluczyka tj. transponder z wersji 48 open (charakterystycznej dla pojazdów produkowanych przed 1999 r.) na typ zamknięty (typ 48 (...) używany od 2006 r. czyli odpowiadający dacie produkcji przedmiotowego pojazdu), że po prawidłowo przeprowadzonych zmianach będzie mógł on otwierać i zamykać pojazd, a także go uruchamiać. Zatem poczynione w niniejszej sprawie ustalenia potwierdzają, że ubezpieczyciel nie miał prawa odmówić wypłaty odszkodowania powołując się na okoliczność, że powód przedłożył niesprawne klucze, a powstanie szkody nastąpiło w innych okolicznościach niż podane w zgłoszeniu szkody z dnia 12 listopada 2008 r.

W związku z uznaniem przez sąd, że brak było podstaw do odmowy przez stronę pozwaną wypłaty powodowi odszkodowania z tytułu umowy ubezpieczenia AC, Sąd musiał również ustalić wysokość odszkodowania. W tym kontekście wskazać należy, że powód domagał się w pozwie zapłaty kwoty 36.000 zł (stanowiącej sumę ubezpieczenia), natomiast w toku całego procesu wartość ta nie była przez stronę pozwaną kwestionowana (art. 230 k.p.c.). Ponadto z postanowień OWU AC wynika, że wypłatę odszkodowania za kradzież pojazdu ubezpieczyciel uzależnia od załączenia do zawiadomienia o szkodzie dowodu rejestracyjnego i karty pojazdu, wszystkich kluczy, kart kodowych, sterowników przeznaczonych do zamykania i uruchamiania pojazdu, wszystkich urządzeń przeznaczonych do uruchamiania zabezpieczeń przeciwkradzieżowych – wymaganych przy zawieraniu umowy ubezpieczenia, przeniesienia prawa własności pojazdu na ubezpieczyciela oraz przekazania ubezpieczycielowi decyzji o wyrejestrowaniu pojazdu (§ 26 ust. 1 pkt. 1-3 OWU). Jak wynika z akt sprawy wraz ze zgłoszeniem szkody powód K. W. przedłożył dowód rejestracyjny pojazdu (seria (...)), kartę pojazdu (seria KP (...)), oryginał polisy AC, umowę kupna sprzedaży, potwierdzenie raty wpłaty oraz kluczyk (1 egzemplarz), a także decyzję Prezydenta W. z dnia 15 stycznia 2009 r. (nr (...). (...). (...)) o wyrejestrowaniu pojazdu. Podkreślić należy również, że do akt sprawy złożone zostało pismo w którym powód K. W. dokonał cesji praw z przedmiotowej polisy ubezpieczeniowej na rzecz strony pozwanej (...) S.A.V. (...) z siedzibą w W..

W przekonaniu sądu nie wyklucza wersji podanej przez powoda okoliczność, że w toku postępowania likwidacyjnego powód nie potrafił prawidłowo opisać pełnego wyposażenia pojazdu oraz wskazać, która jest to wersja modelu V. Golf. Jakkolwiek dla pracowników strony pozwanej, będących specjalistami z zakresu wyceny pojazdów i ich uszkodzeń może to być niezrozumiałe, wielu właścicieli pojazdów w ograniczonym zakresie interesuje się motoryzacją, nie wyłączając własnego samochodu. Mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego trzeba stwierdzić, że prawdopodobnym jest, że nawet właściciel samochodu nie będzie potrafił po pewnym czasie od utraty pojazdu odtworzyć pełnej listy dodatkowego wyposażenia czy podać wersję modelu pojazdu.

Należy mieć na względzie, że przy zawieraniu umowy ubezpieczenia auto było okazywane agentowi strony pozwanej, który udokumentował stan auta na zdjęciach.

Ekspertyza badania klucza sporządzona przez A. M. niewiele wniosła do sprawy, ponieważ dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej był dowodem na zbliżone okoliczności, zaś wnioski płynące z ustnej opinii biegłego (który podał, że po przerobieniu załączony do akt klucz mógł otwierać i zamykać oraz uruchomić pojazd powoda) są nawet dalej idące i dają szerszy obraz kwestii technicznych związanych z dołączonym kluczem.

Ponadto sąd oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka P. S. na okoliczność treści rozmowy jaką prowadził z powodem w czasie pobytu powoda w siedzibie ubezpieczyciela oraz wiedzy świadka na temat skradzionego powodowi pojazdu jako nie mający znaczenia dla rozpoznania oraz rozstrzygnięcia sprawy. Sąd pominął również dowód z zeznań świadka W. W. z uwagi na niemożność jego przeprowadzenia albowiem mimo wezwania przez Sąd strony pozwanej, jako wnioskującej o przeprowadzenie dowodu z zeznań niniejszego świadka, do wskazania aktualnego adresu świadka nie wykonała ona zobowiązania w zakreślonym terminie.

Żądanie odsetek od niniejszej kwoty za czas opóźnienia spełnienia świadczenia pieniężnego uzasadnia treść art. 481 § 1 k.c. Legitymacja do żądania odsetek istnieje bez względu na to, czy powód poniósł w związku z opóźnieniem strony pozwanej szkodę i czy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które strona pozwana ponosi odpowiedzialność. Zgodnie z § 2 art. 481 k.c. w niniejszej sprawie stronie powodowej należą się odsetki ustawowe, jako że stopa odsetek nie była z góry oznaczona. Termin spełnienia świadczenia może być oznaczony (w ustawie lub umowie) albo może wynikać z właściwości zobowiązania – w pozostałych zaś sytuacjach świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art. 455 k.c.). Stosownie do art. 817 k.c. i § 25 ust. 3 OWU AC strona pozwana zobowiązana jest wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Jeżeli jednak w powyższym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela lub wysokości odszkodowania jest niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności, wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (§ 25 ust. 4 OWU AC). Żądanie powoda w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych w sposób wskazany w pozwie tj. od dnia 26 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty jest zatem zasadne. W tym kontekście na marginesie wskazać należy, że powód był uprawniony do żądania

zasądzenia odsetek ustawowych już za okres wcześniejszy, jednakże w myśl art. 321 § 1 k.c. Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem ani zasądzać ponad żądanie.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie sądu w niniejszej sprawie zaszły wszelkie okoliczności uzasadniające żądanie powoda K. W. wypłaty od strony pozwanej (...) S.A V. (...) z siedzibą w W. odszkodowania w wysokości 36.000 zł w związku z kradzieżą pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) objętego ubezpieczeniem AC u strony pozwanej, o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Stan faktyczny w sprawie ustalono w oparciu o złożone do akt dokumenty, których rzetelność i prawdziwość nie była w toku procesu kwestionowana, akta szkody AC nr 2008-10/000- (...), opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej oraz uzupełniającą opinię biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, jak też przesłuchanie świadków A. C. i J. K. (2). Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron do przesłuchania powoda, albowiem na rozprawie z dnia 29 listopada 2012 r. pełnomocnik strony pozwanej oświadczył, że nie wskazuje osoby, która miałaby być przesłuchana w charakterze strony pozwanej.

Rozstrzygnięcie o kosztach w punkcie II sentencji wyroku oparto na przepisie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U.2013 poz. 490). Zgodnie z wyśloowaną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności stron procesu za wynik postępowania strona pozwana jako przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie, wobec uwzględnienia powództwa w całości, strona pozwana, jako przegrywająca proces ma obowiązek zwrócić koszty procesu na rzecz powoda albowiem powód zgłosił żądanie zasądzenia takich kosztów już w pozwie z dnia 22 stycznia 2012 r. (data stempla pocztowego). Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 2 400 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, co łącznie daje stanowi kwotę 2 417 zł.

Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika powoda złożonego na rozprawie z dnia 8 maja 2014 r. w przedmiocie zasądzenia kosztów w wysokości trzykrotności stawki minimalnej. Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia zasądzając opłatę za czynności radcy prawnego z tytułu zastępstwa prawnego, sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia oraz rozstrzygnięcia. Podstawę zasądzenia powyższej opłaty są określone stawki minimalne. Ponadto opłata ta nie może być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna ani przekraczać wartości przedmiotu sprawy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia). W ocenie sądu przedmiotowa sprawa nie miała wielowątkowego czy skomplikowanego charakteru tak pod względem faktycznym, jak i prawnym, a zatem nie wymagała od pełnomocnika zwiększonego czy zintensyfikowanego nakładu pracy. Podkreślić należy, że nakład pracy pełnomocnika w sprawie oznacza nie tylko udział w rozprawach i posiedzeniach sądu czy ilość i obszerność złożonych w sprawie pism procesowych, ale przede wszystkim zawartość merytoryczną pism oraz aktywny udział pełnomocnika w posiedzeniach.

W punkcie III sentencji wyroku na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 10 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. 2010, nr 90, poz. 594) orzeczono o obowiązku uiszczenia przez stronę pozwaną na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu) opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód został zwolniony. Zgodnie z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wobec uwzględnienia powództwa w całości strona pozwana jako przegrywająca proces obowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu) opłatę sądową od pozwu w wysokości 1 800 zł (5% z 36 000 zł), od której powód został zwolniony.

Z tych względów sąd orzekł, jak powyżej.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej;
3. kalendarz 14 dni.